

«И тя е гладна», рече той въ себе си.

И безъ да погледне на нея, която имаше видѣ повече заплашителенъ отъ колкото умолителенъ, даде ѝ каквото имаше отгорѣ си: половинъ дукать!

«Половинъ дукать! извика просякинята като подскочи отъ радость; благодарѣ та, младый господине, благодарѣ!» приложи тя съ умиленіе.

Но подирѣ малко тя си спусна ржцѣтъ съ отчаяніе, и рече съ низкъ гласъ:

«На що ще ми послужи? Не стига! . . . нема да я спасе.

— За коя говоришь?

— За коя ли? . . . отговори омаяна просякинята; за онъзи . . . за дщерея ми която гине отъ треската, а искать да на испждѣтъ отъ дупката ни . . . и ще умре на пштицата . . . и еь сичко туй пакъ не бы попросила . . . азъ излъзохъ да си прострѣ ржката . . . бѣше праведно . . . защото грѣшката бѣ моя . . . азъ съмъ причината; но Богъ да ми е свидѣтель че обычахъ чедото си!»

Пикильо повска да я попыта; но тя са смѣше изъ гърло като безумна:

«Половинъ дукать! на мене, която ги хвърлъше съ шепытъ! половинъ дукать! намъ, които длѣжимъ десеть! . . . Пытамъ та право ли е туй . . . и има ли правосждіе на небето! . . . Ако между туй е имало правосждіе само на земята . . .

— Мълчи! мълчи; рече Пикильо като ѝ пресѣче думытъ; на този часъ немамъ повече; но утрѣ ти са обѣщавамъ, да сторѣжъ што мож. Дѣ живѣешъ?

— Да, наистина . . . дѣ живѣѣхъ, трѣба да го кажѣ, защото утрѣ нема да живѣѣмы нѣдѣ.

— Дѣ ви е живѣлицето?

— На улицата на смоковницата, у Жида Соломона, бояжѣя.

— Името ти?

— А! името ми! . . . истинното ли ми име пыташь . . . нашето ли? . . .

— Да.

— Аляга, » рече тя.